

In a Glance: *Hoda Kashiha and Violence of Beauty*

By Leah Triplett

If so much of painting is about the gaze, Hoda Kashiha's work is about the glance. Just as invested in looking, perception, and image as painters from Modernism onward, Kashiha is nevertheless also engrossed in the quick glimpse, recognizing the fleeting instant that has a forever impact. Indeed, our individual glances are a tool of resistance. The beauty that we see in a glance is more potent than the long gaze of political power, however permanent that it may feel.

Kashiha's exhibition at Dastan Gallery explores the relationship between beauty and power through painting and the medium's correlation with movement, space, and positionality. In a video as well as a sensitively, precisely installed series of paintings, Kashiha untangles the knotty, intricate, and sometimes violent correspondence between beauty and power by a subtle exploration of all that we can see, feel, and know at a glance. Kashiha's brief but intoxicating moment with a butterfly's shadow at a Tehran pool inspired this body of work, which suggests the resilience and immutability of the beautiful in the face of domination. With a glance of pleasure, our gaze is reoriented away from totalitarianism towards individualism.

Certainly, sight is enmeshed in both beauty and power, as well as politics. Born in Tehran in 1986, Kashiha began drawing as a child. At fifteen, she was a consummate sketcher, drawing evanescent everyday scenes, such as people grocery shopping or waiting for the bus. In high school, she attended a government cultural institution to cultivate her skills alongside other artistic teenagers, and during this time, she not only developed her hand but also her mind. Frequent trips to the theater honed her appreciation for performance as well as immediacy. A teacher there introduced her to Mohsen Vaziri-Moghaddam's 1974 book, *Drawing Method Vol. 1*, a text that illuminated the connection between mark-making and art history. With this appreciation for the potential of both two and three dimensions, Kashiha studied at the University of Tehran, where she received a BFA in 2009. She then moved to the United States to pursue an MFA in Painting from Boston University, from which she graduated in 2014. There, she expanded her stylistic range and virtuosity as a painter, honing in on a mature style and subject matter. Then, as in now, the body is a central focus; bodies vie with omnipresent but mysterious forces, bodies contort in emotion, and bodies play. Especially for the Western lens, it's tempting to exoticize Kashiha's emphasis on the body, to assume particular politics or sensibility given the role of women in Iranian society. However, that would be to twice other Kashiha's work through her biography alone (as a non-Westerner, as a woman). Deeper, longer looks at her work suggest a more nuanced political consciousness than that which eludes simple, easy definition. This consciousness is that of the glance.

Through her juxtaposition of momentary and uncanny instances, Kashiha invigorates our consciousness to recognize and appreciate what we might mentally discard in a glance. The video *Violence of Beauty* (2025) achieves this effect by combining collage techniques with a painter's sense of color. The 1-minute, 22-second-long *Violence of Beauty* is installed so that viewers see it when first entering the gallery; its placement elicits an urge to slow down and experience what is otherwise fleeting. The video is a montage of moments spliced with a pour of purple paint and a disembodied hand grasping softly, goldish-beige silk while white pearls rain down. Familiar motifs of Kashiha's—such as lips, a tear or drip, a flower, or a hand—as well as details of paintings and animations converge and diverge into pixelated, grainy colors or TV-screen

glitches. The video is, in essence, a *mélange* of individual paintings, Kashiha not only coalescing many of her disparate painterly styles into one work but also reinforcing the malleability of images as the products of the relationship between hand, eye, and brain. What is seen might be beautiful, but it withdraws into memory to be filtered through the structures of time, place, and circumstances.

Inside the gallery, Kashiha has installed a series of paintings that play with fragments and collage, each demonstrating her adroitness as a painter as well as her meditation on the body and its correspondence to social and political contexts. These are singular paintings, yet they are installed as a collective or group, propped on an angle directly on the floor, imbuing the installation with a theatrical quality, as if these are painted backgrounds. Kashiha has varied the scale and style of these works, placing them in contrast to each other, so that walking through them feels like traversing a pathway. This emphasizes a sense of space and placement in a particular place and time, though looking at these paintings, we begin to recognize that we've seen them before in *Violence of Beauty*. Among these are a few depicting motifs inspired by life, including a close-up pair of female lips, open as if in mid-speech with smeared lipstick, against a decorative floral pattern and a singular, bracelet-clad hand drawing a lip-sticked rouge across a robin's egg blue mirror, curtained on the side and reflecting the hand in a dulled likeness. As only a hand is visible in the mirror, not the entire body, it also demonstrates a subversion, as the drawn red line interrupts an otherwise crystalline blue surface. Nearby is an all-over painting of darker navy and brighter reds in an abstract pattern of hands and butterflies, with color, form, and texture stretching to every corner of the canvas. Though the red and blues dominate, a vivid yellow butterfly is at the painting's center, just as Kashiha's memory of her exchange with the insect is the core of this work. This painting, which so centers Kashiha's recollection, is juxtaposed with more general feminized imagery, thus avowing the potential of re-envisioning experience through a personal, particular glance.

Observing, feeling, recording—this is the process and practice of the glance, an act that seeks to reimagine what is already built into something new. Though the *Violence of Beauty* and these paintings have a certain elegiac feeling, mourning the passage of the beautiful, they are also deeply hopeful of a new vision, a different destiny than what might be perceptible at first. By painterly accumulation and collaging her glances of beauty, Kashiha rouses an echo in all of us to take our glances more seriously.

Leah Triplett is Curator of Contemporary Art at the Pennsylvania Academy of the Fine Arts (PAFA). Her writing has appeared in *ArtAsiaPacific*, *ArtNet News*, *Sculpture*, *Public Art Dialogue*, *Flash Art*, *Hyperallergic*, *The Brooklyn Rail*, *C-Magazine*, and others.

اگر فرض کنیم که بخش بزرگی از تعامل با نقاشی، خیره نگاه کردن باشد، می توان گفت که آثار هدی کاشیها درباره ی نظرافکندن یا نگاهی گذراست. کاشیها مثل نقاش های دوره ی مدرنیسم و بعد از آن، علاقه ی عمیقی به نگاه کردن، کاوش و درک، و ذات تصویر دارد. با این وجود، او شیفته ی نظرافکندن و نگاه های سریع هم هست و قادر است آن لحظه ی زودگذری که تأثیری همیشگی دارد را تشخیص دهد. واقعاً هم، نگاه های گذرای ما نوعی ابزار مقاومت محسوب می شوند. آن زیبایی ای که در یک نگاه گذرا می بینیم، قوی تر از خیرگی طولانی قدرت سیاسی است، هرچند ممکن است دائمی و مانا به نظر برسد.

نمایش کاشیها در گالری دستان، رابطه ی میان زیبایی و قدرت را از طریق نقاشی و ارتباط آن با حرکت، فضا و موقعیت بررسی می کند. کاشیها یک ویدیو و همچنین مجموعه ای از نقاشی هایی را ارائه کرده که با دقت و حساسیت زیادی در کنار هم قرار گرفته اند. او با استفاده از این ترکیب، ارتباط پیچیده و گاه خشونت آمیز بین زیبایی و قدرت را از طریق کاوشی ظریف شرح و بسط می دهد؛ کاوشی در هر آنچه می توانیم در یک نگاه ببینیم، حس کنیم و بشناسیم. چیزی که الهام بخش این نمایش و مجموعه شده، تجربه ی لحظه ای کوتاه اما مسحورکننده با سایه ی یک پروانه در استخری در تهران بود. این لحظه، اشاره ای به مقاومت و تغییرناپذیری زیبایی در مواجهه با سلطه دارد. با تجربه ی نگاهی لحظه ای و لذت بخش، دید ما از تمامیت خواهی به سمت فردیت بازمی گردد.

واضح است که قوه ی بینایی در زیبایی و قدرت و همچنین سیاست درهم تنیده است. کاشیها متولد ۱۳۶۵ در تهران است و نقاشی را از کودکی آغاز کرد. او تا پانزده سالگی، مهارت چشمگیری در طراحی پیدا کرده بود و همیشه مشغول کشیدن صحنه های زودگذر روزمره بود—مثل مردمی که در حال خرید یا در انتظار اتوبوس بودند. در دوران دبیرستان، برای پرورش مهارت های خود در کنار دیگر نوجوانان هنرمند، در کلاس های یک مؤسسه فرهنگی شرکت می کرد و در این مدت، نه تنها قدرت دست، بلکه توانایی های ذهنی او نیز گسترش یافت. رفتن مکرر به نمایش های تیاتر باعث شد تا هرچه بیشتر به هنر اجرا و بی واسطگی آن علاقه مند شود. یکی از معلمان او، کتاب «شیوه ی طراحی ۱» محسن وزیری مقدم را که اولین بار در سال ۱۳۵۳ منتشر شده بود، به او معرفی کرد. این کتاب باعث شد تا کاشیها درک عمیق تری از ارتباط طراحی و تاریخ هنر پیدا کند. کاشیها که علاقه و درک بیشتری نسبت به ویژگی های بالقوه ی دو و سه بعد یافته بود، در ابتدا در دانشگاه تهران مشغول تحصیل شد و مدرک کارشناسی هنرهای زیبایش را در سال ۱۳۸۸ دریافت کرد. سپس برای ادامه ی تحصیل در رشته ی نقاشی در مقطع کارشناسی ارشد به دانشگاه بوستون در ایالات متحده رفت و در سال ۱۳۹۳ از آنجا فارغ التحصیل شد. کاشیها در بوستون دامنه ی سبک و مهارت هایش در نقاشی را گسترش داد و رفته رفته در بیان سبک و درون مایه هایش چیره تر شد. در کارهای آن دوره ی او، مثل کارهای اخیرش، بدن انسان کانون و تمرکز اصلی اوست؛ بدن ها با نیروهایی حاضر اما مرموز رقابت می کنند، بدن ها تحت احساسات مختلف درهم می پیچند، بدن ها بازی می کنند. برای نگاه غربی، خیلی وسوسه انگیز است که تأکید کاشیها بر بدن را به سیاست یا حساسیت خاصی نسبت دهد، خصوصاً با توجه به نقش زنان در جامعه ی ایران. با این حال چنین برداشتی، آثار کاشیها را دیگرگون و دیگری پنداری می کند؛ انگار که یک بار او را به عنوان فردی غیرغربی ورنداز کند و یک بار هم به عنوان یک زن. نگاه های عمیق تر و طولانی تر به آثار او، آگاهی سیاسی پیچیده تری را نشان می دهند که از تعریف های ساده و آسان فراتر می رود. این آگاهی، همان آگاهی نگاه گذراست.

کاشیها با کنار هم قرار دادن لحظاتی گذرا و ناآشنا، ذهن و آگاهی ما را برمی انگیزد تا آنچه را که ممکن است در یک نگاه نادیده بگیریم، بازشناسیم و ارج نهیم. ویدیوی «خشونت زیبایی» (۱۴۰۴) این تأثیر را از طریق تلفیق کلاژ با درک هنرمند از رنگ به دست می دهد. این ویدیو که یک دقیقه و بیست و دو ثانیه طول دارد، اولین مواجهه ی مخاطب

با نمایش است. ویدیو، بیننده را دعوت می‌کند تا آنچه به سرعت از دست می‌رود را کندتر و با درنگ تجربه کند. ویدیو مونتاژی از لحظاتی مختلف است؛ جاری شدن رنگ بنفش، دستی بدون از بدن که به نرمی پارچه‌ای ابریشمی به رنگ طلایی-بژ را می‌گیرد، و بارش مرواریدهای سفید. موتیف‌های آشنای آثار کاشیها—لب، اشک یا قطره، گل، دست—در کنار جزئیاتی از نقاشی‌ها و انیمیشن‌ها، در رنگ‌هایی پیکسلی و برفکی یا مثل اختلالات تصویری شبیه به صفحه‌ی تلویزیون، به هم می‌پیوندند و از هم جدا می‌شوند. این ویدیو در اصل ترکیبی از تعدادی نقاشی‌ها است. کاشیها نه تنها سبک‌های مختلف نقاشی‌اش را در یک اثر گرد آورده، بلکه شکل‌پذیری تصاویر را به عنوان محصول رابطه‌ی میان دست، چشم و ذهن تقویت کرده و به نمایش گذاشته است. آنچه دیده می‌شود ممکن است زیبا باشد، اما خودش را در پس‌زمینه‌ی حافظه می‌پوشاند تا از میان ساختارهای زمان، مکان و شرایط تسویه شود. کاشیها در فضای گالری نقاشی‌هایی ارائه کرده که با قطعه‌قطعه شدن و کلاژ بازی می‌کنند. هرکدام از آن‌ها، مهارت او در نقاشی و همچنین تأملش بر بدن و ارتباط آن با پس‌زمینه‌های اجتماعی و سیاسی را نشان می‌دهند. با این که هرکدام از این‌ها، نقاشی‌هایی منفرد و منحصر به فرد هستند، چیدمان دسته‌جمعی آن‌ها و برافراشته‌بودنشان با زاویه‌ای نسبت به زمین، حالتی تئاتری و نمایشی به وجود آورده است؛ گویی پس‌زمینه‌هایی نقاشی‌شده برای یک صحنه‌ی اجرا باشند. کاشیها در این نقاشی‌ها با مقیاس و سبک بازی کرده و آن‌ها را در تضاد با یکدیگر قرار داده است، به طوری که راه رفتن از میان آن‌ها مانند عبور از یک مسیر است. این رویکرد باعث شده بر ماهیت فضا و جای‌گرفتن عناصر در یک زمان و مکان خاص تمرکز شود، اگرچه با نگاه کردن به این نقاشی‌ها به خاطر می‌آوریم که آن‌ها را پیشتر در «خشونت زیبایی» دیده‌ایم.

در میان این آثار، چند نقاشی با نقوشی به چشم می‌خورند که از زندگی الهام گرفته‌اند؛ از جمله یک نمای نزدیک از لب‌های زنی که باز است، گویی در میانه‌ی صحبت، با رژ لب پخش‌شده بر روی آن، زمینه‌ای تزئینی از الگویی گل‌دار؛ دستی با یک دستبند که مشغول کشیدن رژ لب روی آینه‌ای به رنگ فیروزه‌ای است و پرده‌ای در کنار آن دیده می‌شود—آینه، بازتابی کم‌وبیش نادقیق از دست را به شکلی مات منعکس می‌کند. از آنجا که تنها یک دست در آینه دیده می‌شود و نه تمام بدن، این نقاشی نیز نوعی واژگونی را نشان می‌دهد، چرا که خط قرمز رنگ باعث شده تا یک سطح شفاف آبی‌رنگ قطع شود. در نزدیکی نقاشی قبلی، یک نقاشی پوشیده از رنگ و نقش قرار گرفته؛ پر از آبی‌های تیره و قرمزهای روشن در میان الگوهای انتزاعی از دست و پروانه. رنگ‌ها، فرم‌ها و بافت‌ها تا هر گوشه از بوم پیش روی کرده‌اند. اگرچه رنگ‌های قرمز و آبی غالب هستند، اما یک پروانه‌ی زرد رنگ در مرکز نقاشی قرار گرفته، همانطور که خاطره‌ی کاشیها از مواجهه‌اش با این حشره، هسته‌ی اصلی این اثر است. این نقاشی، بر خاطره و یادآوردی کاشیها تمرکز می‌کند. در این نقاشی، آن خاطره در کنار تصاویر کلی‌تری از زنانگی ترکیب شده، و از این طریق، پتانسیل بازنگری تجربه از طریق یک نگاه شخصی و منحصر به فرد را به دست می‌دهد.

مشاهده کردن، احساس کردن، ثبت کردن—این همان فرآیند و عمل نگاه گذرا است، عملی که به دنبال بازشناسی و تصویرکردن آنچه از قبل ساخته شده در قالب چیزی جدید است. «خشونت زیبایی» و این نقاشی‌ها حال و هوایی سوگوارانه دارند انگار در رثای گذر زیبایی به وجود آمده‌اند، اما آن‌ها در لایه‌های عمیق‌ترشان امیدوارند به درک چشم‌اندازی نو، به سرنوشتی متفاوت از آنچه در ابتدا قابل‌تصویر بوده است. کاشیها با انباشت لایه‌های نقاشی و کلاژ نگاه‌های گذرایش به زیبایی، طنینی در ما برمی‌انگیزد تا نگاه‌های گذرای خود را جدی‌تر بگیریم.

لیا تریپلت، کیوریتور هنر معاصر در آکادمی هنرهای زیبای پنسیلوانیا (PAFA) است. نوشته‌های او در رسانه‌های متعددی منتشر شده، از جمله در: ArtAsiaPacific, ArtNet News, Sculpture, Public Art Dialogue, Flash Art, Hyperallergic, The Brooklyn Rail, C-Magazine